

P o n g r á c z Imre: Kedves Elvtársak! Kedves Kartársak!
Én szeretnék Apáthy elvtárs felszólalásához kapcsolódni, mint olyan
színész, akinek már volt alkalmam néhányszor filmen játszani. Ezért
szeretnék a színésznek a filmgyártáshoz való viszonyáról beszélni.

Én bizonyos tekintetben igazat adok annak a véleménynek, hogy
a színész a filmgyárban nem tud tökéletesen átélt alakítást nyujta-
ni. Ennek bizonyos technikai nehézsége van, még pedig az, amit már
körvonalalaiban Apáthy elvtárs megfogalmazott: nem foglalkozik eleget

a szereppel. Ez természetesen maga után vonja azt, hogy bizonyos esetekben nem tudja vajjon az a forgatásra kerülő kép mit tartalmaz, milyen stádiumában vagy halmazállapotában mutatja be a szereplőt. Én ennek a bizonyos technikai nehézségnek a legyürésére szeretnék egy javaslatot tenni. Nem tudom, mennyire keresztülvihető ez a javaslat. A színésznek, aki a filmben játszik adjunk több időt arra, hogy a filmmel foglalkozni tudjon. A színházi elfoglaltság, egy darabban a szerep megalkotása t.i. nagymértékben igénybeveszi a színészt és így a filmgyári munkát mellékmunkának tekinti - már aki annak tekinti -, főleg pedig pénzkereseti lehetőségnek. A film viszont - mint Lenin elvtárs mondja - a legfontosabb kultur~~ális~~/forradalmi szempontból, így tehát legalább annyi előzetes munkát igényel, mint a színházi alkotás. Szeretném, ha elérnénk azt, hogy az a színész, aki egy filmben játszik, legalább ugyanannyit tudna foglalkozni szerepével, amennyit a színházban foglalkozik vele. Ez természetesen azt jelenti, hogy asztali munkát is igényel, mégpedig sokat. Én valószínűnek tartom, hogy az is helyes volna, ha nem kép szerint, hanem cselekmény szerint átbeszélnék a színészek próba formájában a darabot az első képtől az utolsóig, hogy az egyéniségnek a darabban való kibontakozását a színész konstatálni tudja magában. Természetesen hiába beszélünk sokat a figuráról, ha azt folyamatosan egyszer-kétszer, illetőleg minél többször nem érezzük. Tudnunk kell azt, hogy a 28. képben a szereplő miért kerül egy bizonyos szituációba. Erre legjobban Sztaniszlavszkij mutat rá, amikor egyik fejezetében arról ír, hogy a cselekmény hogyan fejlődik odáig, hogy ez a bizonyos egyén olyan állapotba kerül.

Nem akarom hosszúra nyújtani felszólalásomat, ezért csak arra kérem vezetőségünket, hadd legyen oda, hogy a színész sokkal többet tudjon foglalkozni filmbeli szereplésével, mint ahogyan eddig tudott. /Taps./